

Бялна, как стана така, че толкова млад човек като теб, при това момиче, реши да замине, за да мисионира в Африка?

Не стана изведнъж, стана спонтанно. Когато бях на 16-17 години, участвах в една програма на АДРА в Кюстендил за интеграция на ромските деца и тези десетина дни

нирам - в Мексико или Африка, Того. Просто беше по време на ваканцията ми и това бяха възможностите. Спрях се върху Того, тъй като ми обясниха, че за там нуждата от мисионери е по-голяма. Освен това исках да отида на място, където няма да зависи от своите способности, а от Бога. В Того се говори френски и

нути по-късно започнахме, защото или нямаше ток, или не успяха да свържат генераторите.

Когато излязох пред хората, бях много притеснена. На английски не бях говорила отдавна, а и нямаш опит в работата с преводач, но

Страната е страшно бедна и за хората там да видят слайдове на екрана или филм, който да се проектира - това е, което всъщност ги привлича, за да дойдат. Но една вечер техниката отказа, бях много притеснена. Бог обаче помогна. Въпреки че

програмата. Имаше малки африканчета, които не бяха виждали бял човек и изпадаха в ужас при появата ми. Например детето на пастора пищеше, като ме видеше, криеше се зад царевичите и чак накрая, след известна „обработка“ вкъщи от страна на

нала момента на избора. Там нуждата от това, Исус да дойде е да сложи край на този свят, се чувства много по-остро и по-реално, отколкото в нашия европейски и западен регион.

Какво би казала на онези от младите хора,

От 17 август до 1 септември Бялна Стойкова участва в евангелизаторска кампания в Африка - в столицата на Того, Ломе. Срезнахме се, за да разбера, заедно с вас, читателите, от нея - как една 24-годишна бяла девойка се озова на такова място.

бяха невероятно преживяване и благословение за мен и за духовното ми насърчаване. Минаха много години и, вече живеейки в друга държава, в Германия, започнах да усещам как обществото ми влияе със своя западен индивидуализъм. Започвах да се интересувам повече от своите собствени проблеми, да ставах нечувствителен

други местни езици и цял да бѳда изправена пред езикова бариера. Затова цял да имам нужда от преводач.

И какво се случи в Африка?

О, много неща. При съединих се към екип от четирима американци, трима от които пастори, а четвъртият човек

за белите и черните хора... и комарите

към нуждите на другите, безразличен към тях. И в един момент забелязах, че нито аз съм щастлива, нито съм в състояние да помагам на хората да бъдат щастливи. Нямам и желание, и сила да го правя. И когато четях за мисионерите и за това, какво млади хора правят по света (при това и лично се запознах с такива хора, сред които и млади), вече решението, че и моето място е някъде в този път, беше само въпрос на време.

В Испания чух как младежи говорят за преживяванията си в Африка и как бившият председател на световната адвентна църква ни насърчи да „вкусим Бога“. Разказа за опитности на хора, които от човешка гледна точка са били най-неподходящите, като например 80-годишни хора, които дори не са можели да четат както трябва и да използват компютър, но въпреки това Бог е правил чудеса чрез тях само защото те са искали да ги използват.

Свързах се с отговорника за програмата „Шеър Хим“ („Сподели Го“), като все още се колебаех къде точно да отида да мисио-

беше съпругата на един от тях. Самата програма представлява една евангелизация - цикъл от осемнайсет лекции върху основните учения на Библията, които трябва да се изнасят всеки ден последователно, без почивка. Когато пристигнах там, пожелах да видя мястото, където цял да говоря. Мислех, че това ще е някаква зала, нищо не знаех. И открих, че всъщност ще бъдем сред полето, под една голяма шатра, долу имахме само пръст... Нямахме изглед очевидно, че тук ще се монтира някаква техника или поне че ще има ток. А когато координаторите ме посрещнаха, само ми казаха, че няма да има проблеми. Дали им повярвах, това е друг въпрос...

Първата вечер започнахме с 40 минути по-късно. Предупредиха ни, че това е Африка и че „за всичко е нужно време“. Имахме един израз, който си повтаряхме постоянно - TIA, т.е. „This Is Africa“, „Това е Африка“... С 40 ми-

именно усещайки, че не мога сама да се справя с това, казах: „Господи, Ти си на ход... Ако искаш нещо да направим с мен и чрез мен, направи го!“ Така започнахме.

нямаше илюстрации, хората останаха и слушаха, и то съсредоточено.

В Африка, тъй като жените по традиции нямат образование, те са считани за второ качество хора. Мястото, което обществото им отрежда, е в кухнята и около децата. Затова аз, моята колежка от Америка и съпругата на пастора, бяхме леко притеснени относно това, как ще ни възприемат във функцията ни на говорители.

И в началото наистина имаше известен скептицизъм. Но Бог отново помогна и комуникацията беше на добро ниво. Местният екип ни съдейства, за да се стигне до добри резултати.

Едно от най-възбуждащите неща за мен бяха децата, които идваха първи - час преди започване на

баща му, разбра, че и аз съм човек...

Тъй като в мого случаи бях единственият бял индивид сред стотици африканци, постоянно се чувствах наблюдавана. Но свикнах и любовта и приеждането на тези хора ме накара да се почувствам дори по-добре, отколкото

на които мисионската опитност още не се е случила?

Искам да кажа на младите хора, че едно такова преживяване си струва страшно много. Оpozнаваш и се сблъскваш с нова култура, с нови хора, от които научаваш повече, отколкото те от теб.

Тръгваш, мислейки си, че отиваш да дадеш нещо на хората - и да, Бог го прави чрез теб; но всъщност научаваш много от тях и Бог учи теб самия.

К. С. Луис има една мисъл, която много обичам: „Ако откриваш в себе си желания, които нищо в този свят не може да удовлетвори, единственото обяснение е, че си роден за един различен свят.“ Когато сме в обстановка, която ни кара да се чувстваме комфортно, сигурни, не усещаме необходимост от истинска промяна, но не сме и щастливи. Ние съществуваме, но не живеем истински. Искам да ги насърча да излезем от пасивното си състояние, от собствения си кръг от проблеми. Защото има много по-големи такива и хора с много по-големи нужди от нашите. Ние не можем да променим света и не всеки е нужно да отиде в Африка, за да се приближи до Исус повече. Всъщност когато се приближаваме към хората, които са в нужда, тогава и Бог се приближава към нас.

Разговора води Людмила Младенова

Бялна Стойкова е родена на 16 юни 1983 г. в гр. Пловдив. Завършила езикова гимназия в София. От 2003 г. е студентка по американистика с втора и трета специалност испанска филология и психология в Бон, Германия. По обменната програма „Еразмус“ учи една година в Кастийон, Испания.

От 17-годишна възраст е член на ЦАСД. В момента живее в Германия.

Разкажи нещо за по-интересните моменти, които преживя там.

Край нас подскачаха жаби, а комарите не можах да се сравняват с българските. Там те са кръвопийци и носят малария. Средната продължителност на живота на хората е под 60 години.